

Predstavte si dom, ktorý niekto veľmi rýchlo postavil v priebehu niekoľkých týždňov vedľa vášho domu. Tak nádherne ho vyčákal a vymaloval, že vám bolo až ľúto, že ten váš dom vyzerá oproti nemu tak biedne... No v priebehu pár dní, potom, ako sa doň nasťahoval a zorganizoval v ňom aj posedenie pre všetkých susedov, sa ten dom akosi začal nakláňať na jednu stranu. Začali praskať jeho múry a objavili sa veľké pukliny...

Váš sused, aby si to nikto nevšimol, rýchlo, ešte v noci zobral všetko potrebné náradie a začal všetky špáry a pukliny zapíňať, takže ráno nebolo nič vidno. No keď sa na ďalší deň dom nahol až príliš na stranu, v druhú noc váš sused zobral niekoľko tehiel a šikovne vyplnil jednu aj druhú stranu domu tak, aby vyzeral rovný a všetko urobil tak, aby ráno znova nebolo nič vidno... No na ďalší deň už na obed dom znova klesol a nahol sa tak, že sa nielenže otvorili staré pukliny a zivali na všetkých okoloidúcich ešte viac ako pred niekoľkými dňami, ale začali praskať aj po stranách dolepené tehly a jedna celá narýchlo prilepená stena tehiel sa od domu odlepila a s veľkým rachotom padla do susedovho dvora. Toto sa už zakryť nedalo, akokoľvek sa sused snažil. Na všetkých okoloidúcich, ktorí sa pristavovali a kývali hlavou, začal sused vykrikovať, nech sa len pozrú na seba a na svoje ošarpané domy. No váš dom teraz vyzeral oproti jeho rozpadajúcemu sa domu ako kráľovský palác. Ako to dobre znie, však? No a sused? Akokoľvek sa snažil, jeho dom sa jedného krásneho dňa zrútil a pochoval ho vo svojich ruinách. Pri odstraňovaní následkov nešťastia robotníci obnažili základy a zistili, že ten krásny dom nemal prakticky žiadne základy – kde tu bolo niečo, čo sa na základy iba podobalo. Vtedy všetkým došlo, prečo tak krásny dom nakoniec skončil v ruinách.

Je to síce iba obraz, no krásne hovorí o živote nás – kresťanov. Svoju svätosť totiž mnohí z nás stavali a stále ešte stavajú na slabých základoch. Ako povedal jeden svätec: „Milosť predpokladá prirodzenosť.“ To znamená, aby mohla milosť skutočne pôsobiť v duši človeka, musí byť pripravená jeho prirodzená základňa – nejde iba o telo, aby vyčerpané ponocovaním

nespalo počas modlitby, alebo aby telo preťažené robotou, nenasýtené a neoddychnuté neskolabovalo infarkt. V jednom z mnohých významov tejto vety je ukryté aj tajomstvo pravej svätosti – svätosti stojacej pevnými nohami na základe, ktorým je ľudskosť.

Je smutné vidieť „svätého“ človeka, ako sa pre drobnosť a malú nepríjemnosť surovo osopí na chudáka, ako si to mohol len dovoliť. Je smutné vidieť človeka, ako sa modlí so zopätými rukami, keď ešte len pred chvíľou plánoval ďalší z mnohých útokov, ohováraní či osočovaní jeho blízkych – manželky, manžela, detí či susedov alebo veriacich v kostole. Prosto a jednoducho – svätosť, ktorá nie je opravdivo ľudská vo svojich základoch je odporná nielen pred očami človeka ale aj pred očami čistého a milujúceho Boha, ktorý na začiatku stvoril človeka na svoj obraz – ľudskosť je teda akýmsi tajomným spôsobom obrazom božskosti. Pravým svätým sa teda môže človek stať iba vtedy, ak sa najprv stane pravým človekom so srdcom na dlani, ľudským, chápacím, otvoreným pre každého človeka, či je starý, či mladý, chudobný, bohatý, učený alebo jednoduchý, neodmietajúc nikoho a nevyklučujúc nikoho zo svojej lásky. To je základ, na ktorom môže stavať svoju svätosť každý veriaci, každý kresťan. A ak to platí pre každého veriaceho, o čo viac to platilo, platí a bude stále platiť aj pre nás – kňazov. Ak kňaz vo svojom srdci – kdesi vnútri – nie je skutočne ľudským, jeho svätosť, modlitby aj jeho kázanie sa podobá na krásny dom toho suseda, ktorý ho postavil na prakticky žiadnych základoch – skôr či neskôr sa svätosť takéhoto kresťana či kňaza úplne rozpadne a môže spôsobiť veľkú katastrofu nielen sebe samému ale aj okoložijúcim či okoloidúcim...

Kňaz, ak chce byť skutočne „dobrým pastierom“, mal by byť predovšetkým dobrým človekom a to podľa vzoru svojho „Dobrého pastiera“ – Ježiša Krista. On, hoci mal Božskú prirodzenosť, uponížil sa a stal sa človekom... Sám Boh sa stal pravým človekom. Niet teda inej možnosti ani pre nás – ak sa chceme priblížiť samému Bohu, ak chceme byť úplne výhradne a výlučne Jeho (svätý – oddelený výlučne pre Boha), musíme sa ako On stať čo najdokonalejšie takým človekom, akým bol On sám – čo najviac sa priblížiť k prvotnej ľudskosti, ktorú v nás Boh stvoril na počiatku ešte pred hriechom.

Je smutné vidieť kňaza, ktorý nemá zľutovania, či pochopenia k svojim ovečkám, ktoré sú v mnohom odkázané na jeho pomoc, na jeho ochranu, na jeho povzbudenie do boja so všetkým tým neľudským, čo ich stretáva dennodenne. Ak sa k tomu ešte pripojí neľudské správanie ich pastiera, ovečky môžu stratiť nielen vieru a dôveru ku svojmu pastierovi ale aj ku hlavnému pastierovi, ktorým je Kristus. Zodpovednosť nás – kňazov, je teda obrovská. Nie preto, že sme tak nenahraditeľní alebo veľkí, ale preto, lebo od nás mnohí závisia, lebo práve cez nás – nehodné nástroje – sa rozhodol pôsobiť a žiariť plnosťou svojej ľudskosti ale aj božskosti náš Dobrý Pastier – Ježiš. Ved' ako možno povedať, že daný kňaz je druhým Kristom, ak od neho jeho ovečky cítia neľudské správanie? Ved' napríklad (to, čo nasleduje, je vymyslené, hypotetické) ak by niekoho ako kňaza poprosili jeho veriaci o telefón, ktorý by bol jediný v dedine, aby mohli rýchlo zavolať sanitku človeku, ktorý odpadol na ceste do kostola a on im

odpovie: „Ale čo ste?! Veď práve začíname sv. omšu! Počkajte... potom!“ a spokojne so svätou tvárou vstúpi do kostola slúžiť sv. omšu a to práve v nedeľu Božieho milosrdenstva, to by už naozaj presiahlo mieru „svätosti“ dotyčného kňaza... Nijaká svätosť nebude hodná predstúpiť pred Boha ak pred neho nepredstúpi v šate pravej ľudskosti.

Kňaz by mal byť pre svojich veriacich žiariacim príkladom pravej ľudskosti tak, ako je pre kňaza dokonalým príkladom pravej ľudskosti sám Kristus. Veriaci predsa svojimi telesnými očami Ježiša nevidia. No vidia kňaza a v ňom majú uvidieť nasledovaniahodné ľudské vlastnosti samého Krista. Preto je tak veľmi dôležité, aby sme my – kňazi, v prvom rade trpezlivo pestovali ľudské vlastnosti pravého človeka. Ak s Kristovou pomocou budeme s týmto základom hotoví, až potom môžeme na ňom stavať svätosť, ktorá bude lúbeznou vôňou naplňať príbytky tých, ku ktorým ako kňazi budeme prichádzať. Takáto svätosť, ktorá je postupným zbožštením ľudskosti, je ako voňajúci čerstvo upečený chlieb, do ktorého sa nám tak veľmi chce zahryznúť a nasýtiť sa ním – vychutnať si ho. Takáto svätosť svojou vôňou privábi aj natvrdsích zaťatých odporcov Krista, obmäkčí ich tvrdosť a odmietanie a pritiahne bližšie ku skutočnému pravému Bohu.

Jeden staručký kňaz sa na konci svojho života zdôveril mladému kňazovi: „Vieš, celý život som sa snažil byť čistý... Preto som vzťahy a kontakty s druhými obmedzil natoľko, nakoľko by mi mohli v tomto mojom úmysle uškodiť. No čím ďalej život šiel, tým viac som okolo seba staval neviditeľný múr, ktorým som sa dokonale oddelil od všetkých okolo seba – život bez dotyku s ľudskou osobou, bez prítulenia k sebe dieťaťa, bez objatia, či pohladenia, bez prejavu akéhokoľvek citu... Áno, môžem s hrdosťou teraz na konci života povedať: „Som čistý pred Bohom i pred ľuďmi...“ Nič mi ani On, ani ľudia vyčítať nemôžu. Ale teraz, keď sa okolo seba pozerám, zisťujem, že som úplne sám. Je mi tak, akoby som niekoho v sebe pochoval, akoby som pochoval spolu so svojimi citmi aj samého seba. Niet človeka, na ktorom by mi záležalo, ktorého by som mal skutočne rád, ale ani niet nikoho, komu by na mne záležalo, kto by ma mal rád, kto by chcel so mnou chvíľu pobudnúť, pohovárať sa. Kvôli strachu z možnosti hriechu som sa dokonale oddelil od iných... A teraz – teraz to ľutujem... Človek napriek všetkému aj napriek svojmu strachu je pravým človekom len vtedy, ak vie svoju lásku aj prejavíť tak, aby to druhý videl, cítil, aby ho táto láska uzdravovala. Ako vtáky Boh stvoril pre lietanie, tak človeka stvoril pre čisté, sebaobetujúce a úplne sa darujúce milovanie, aké je v ňom samom – v tom spočíva stvorenie človeka na jeho obraz – sme a máme mu byť podobní v milovaní. Prosím, neboj sa napriek chybám, ktoré robí každý človek, napriek strachu, milovať svoje ovečky a aj im túto lásku ukázať. Len v pravom milovaní sa staneš pravým človekom...“

Áno, kvôli hriechom niektorých kňazov, zahnali sme všetkých kňazov do slepej uličky, do kúta – nedotýkaj sa, neobjímaj, nepohlad', nestretávaj sa, nepovedz nikdy: „Mám ťa rád...“, nikdy nedovoľ inému oprieť sa o teba... atď. Urobili sme z kňazov chladných robotov, ktorí iba vykonávajú mechanicky svoju úlohu, od ktorých už nič necítiť – chodiace prázdne škatuľky... A

Kňaz - dobrý pastier - 3 - Pravá ľudskosť

Napísal Balek Robert

Piatok, 07 Máj 2010 13:52

to všetko kvôli strachu zo škandálov, ktorých je tak pramálo oproti iným ľuďom, ktorí sa tiež starajú o ľudí a v omnoho väčšom meradle hrešia a ubližujú (učitelia, vychovávateľia, politici, samotní rodičia...). Áno, hriešnym kňazom sa musia ich pastieri – biskupi, skutočne venovať s otcovskou starostlivosťou a pomôcť im oddelene od pastorácie nájsť v sebe koreň tohto hriechu a uzdraviť ho, pretože každý človek a teda aj kňaz hreší hlavne preto, lebo v sebe nemá uzdravených mnoho zranení predovšetkým z detstva a mladosti. Ale my veriaci by sme sa nemali báť stáť za svojím kňazom a povzbudzovať ho k tomu, aby sa nebál byť ľudským – skutočne zo srdca, čisto a úprimne milujúcim... Bez tejto pravej ľudskosti nijaký kňaz nebude môcť byť skutočne dobrým pastierom pre svoje ovečky.

Preto každého z nás prosím - modlime sa za kňazov, hlavne za tých, ktorí sa o nás starajú, aby im Boh dal silu stať sa v prvom rade skutočnými ľuďmi so srdcom na dlani, milujúcimi a schopnými túto svoju lásku prijímanú od Boha, prejavovať všetkým svojim ovečkám tak, aby táto láska, tečúca od Boha cez srdce kňaza uzdravovala každé srdce, ku ktorému sa cez kňaza dostane. My potrebujeme skutočne ľudských kňazov, pretože iba takíto sa môžu stať pravými svätými kňazmi. Každá pravá svätosť vychádza iba z pravej ľudskosti. Iná cesta, obľúka či skratka neexistuje